

Hana Repová

♥ Ak mi odpustiš ♥

II. DIEĽ

♥
Ak mi odpustiš

Hana Repová

Ak mi odpustíš

Copyright © by Hana Repová

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-064-7 pdf

Hana Repová

♥
Ak mi odpustiš ♥♥

Svet nezostane kvôli tebe stát...

Tie slová napadli Avery vždy, keď mala pocit, že sa blíži zlom v jej živote. Boli to horké slová jej matky, s ktorou od malička nemala vrúcny vzťah. Bohužiaľ, keď hľadela do zrkadla, videla v ňom jej husté tmavé mihalnice, vrásku okolo úst aj jej pohľad. Tak rada by bola verila, že táto žena nie je jej skutočná matka! Ako malá si často a rada predstavovala, že ju zamenili v pôrodnici a jedného dňa pri dverách zazvoní jej skutočná láskavá a milujúca matka, ktorá bude prešťastná z toho, že ju konečne našla. No ako rástla a dospievala, musela sa pravde pozrieť do očí.

Tak ako tej dnešnej, keď bola nútená si priznať, že Michaela pobozkala nie preto, že ju o to v hneve požiadala, ale preto, že chcela. Áno, chcela. Túžila cítiť vôňu jeho tela aj jeho pery na svojich. Ako vždy v posledných mesiacoch aj dnes pri tom zažívala pocit viny. Marc, ktorého mala možnosť poznať len tak krátko a do ktorého sa zamilovala náhle, zomrel pri ich autonehode a ju ešte stále ničili výčitky. Auto, na ktorom havarovali a ktoré vtedy čisto náhodne šoféroval Marc, totiž patrilo jej. Dnes už nikto nevedel povedať, či bolo technicky v dobrom stave, lebo z peňazí, ktoré si popri štúdiu za-

robila, si naozaj nemohla dovoliť veľké výdavky. Keď náhodou začala svietiť nejaká kontrolka alebo ju čakala ďalšia kontrola spôsobilosti vozidla, nervozitou jej skrútilo žalúdok. Faktúry, ktoré jej servis zakaždým predložil, nechali jej žalúdok scvrknúť sa na veľkosť vlašského orecha. No svoje svedomie vždy upokojovala aspoň tým, že všetko potrebné nechala zakaždým opraviť.

Napriek tomu si v posledných mesiacoch často kládla otázku, či by bola Marca vytrhla z pazúrov osudu, ak by bola dala pred ich jazdou skontrolovať brzdy. Bolo by to niečo zmenilo? Na polícii jej povedali, že sotva. Marc totiž urobil zásadnú chybu a pokúsil sa diviakovi, ktorý im skrížil cestu, vyhnúť. Strhol volant do strany a stratil nad autom kontrolu.

A ona akoby vtedy stratila kontrolu nad svojím životom. Zrazu bol hore nohami.

Nechala vysokú školu v poslednom ročníku. Z internátu ju počas týždňov v nemocnici pre nedoplatok na nájomnom vyhodili. Ako zázrakom jej vtedy prišiel do cesty spolužiak Tobias, ktorý ju potajme prepašoval na svoju internátnu izbu. Tam jednu noc prespala a do dvadsiatich štyroch hodín jej našiel garsónku. Dokonca jej pomohol dať ju do poriadku a presťahoval tam s kamarátmi všetky jej veci.

Jeho obetavosť ju prekvapila, no vtedy si naivne myslela, že ho k tomu viedli nejaké romantické pohnútky. Vôbec netušila, že Tobias je presvedčený, že je jej nevlastným bratom. Išiel na ňu veľmi sofistikovane a najskôr si získal

jej dôveru a priateľstvo a až potom vyšiel s pravdou von. Príbeh o jeho matke, ktorá sa po rozchode s jeho biologickým otcom nikdy nevydala, lebo nedokázala na svoju lásku zabudnúť, pre Avery najskôr znel dosť prítiahnuto za vlasy. Ešte stále si nebola istá, čo si o celom tomto príbehu mala myslieť.

Presne tak, ako v prvé dni nedokázala prečítať svojho nového šéfa. Michael jej dal od prvého dňa v jeho reštaurácii, do ktorej nastúpila ako čašníčka, zabrať. Fyzicky, psychicky aj emocionálne. Ak by bola mala možnosť nájsť si inú prácu alebo by nebola príliš hrdá na to, aby o peniaze žobronila u svojho dedka, ktorý ju vychoval, zrejme by ho bola hneď v prvý deň poslala do čerta aj s jeho novoovtorenou reštauráciou. No na Michaelovi bolo niečo zvláštne.

Bol ako čokoláda s čili. Občas poriadne páľil, ale keď už chcela hodiť flintu do žita a dať výpoveď, stalo sa niečo, čím ju prinútil svoje rozhodnutie ešte raz prehodnotiť. Hneď niekoľkokrát ju podržal, hoci nemusel, a zachránil jej zadok.

Reagoval inak, ako od neho očakávala. Keď dostala záchvat paniky pri pohľade na pavúka vo svojich vlasoch, nevysmial ju ani ju neokríkol. Ale držal ju v náručí a chlácholil, pokým sa neupokojila. Nehneval sa ani pre svoj drahý sveter, ktorý mu potiahla z kancelárie a mala ho na sebe v pivnici. A potom ju prekvapil opäť, keď nedovolil, aby ju kvôli hlúpemu nedorozumeniu nechali na psychiatrii.

Dokonca klamal o tom, v akom vzťahu sú, a tvrdil, že je jej snúbencom. A v neposlednom rade sa nebojácne posta-

vil jej dedkovi a na to nemalo guráž veľa chlapov. Bez rep-tania hral toho snúbenca aj pred ním.

Kdesi vnútri cítila, že ochranný múr, ktorý si proti nemu postavila, sa začínal rozpadáť. A nebolo to len tým, že to medzi nimi nepopierateľne iskrilo. Čoraz častejšie mu pat-rilo viac a viac jej myšlienok. A potom si zrazu spomenula na Marca a budiace sa city voči nemu splasli ako mydlová bublina. Marc tu už nebol, lebo šoféroval jej auto. Bola to jej vina, že tu nebol. No akýsi vnútorný hlas hovoril, že to všetko nebola len jej vina.

Každý inštruktor v autoškole predsa učil, že ak vám do cesty skočí zver, pokúsiť sa jej vyhnúť je jedna z horších možností. Koľkokrát jej to inštruktor opakoval? Doteraz nechápala, prečo Marc strhol volant. Prečo sa nepokúsil iba brzdiť a zraziť toho diviaka? Na tieto otázky bolo už ne-skoro a ona na ne nikdy nedostane odpoveď. Nie od neho. Nie od Marca. A na to, či a koľko musí za ním smútiť, si taktiež musí odpovedať sama.

Keď si spomenula na to, ako od nej Michael vyžadoval, aby ho aspoň jediný raz pobozkala bez toho, aby pri tom myslela na niekoho iného, s výčitkou si uvedomila, že na Marca pri ich bozku nikdy nemyslela. Mala, ale neurobila to. Možno preto, že Michaelove bozky boli celkom iné. Ho-rúce a vášnivé. Boli niečím, čo hasilo oheň nepokoja v jej duši. No netušila, či jej životná cesta je ich spoločná, ani to, kam povedie.

KAPITOLA 1

Práve keď sa chystal zamknúť reštauráciu a odviezť Avery domov s nádejou, že sa cestou budú môcť pozhovárať, zazvonil mu mobil. Policajt na druhej strane mu znudene oznámil, že jeho otec je na záchytke a má si poňho prísť. Avery sa rozlúčila a zobrala si taxík a on sa tomu musel len bezmocne prizerať. Ich rozhovor musí opäť odložiť na neskôr.

Rosenthal senior bol špinavý a zrejme ho okradli, lebo mu chýbal prsteň, hodinky aj retiazka. Peňaženku mal tiež prázdnu, zostal mu však mobil. Asi iba preto, že mal poškodený displej. Policajti teda kontaktovali posledné volané číslo. Boli to všetky tie zmeškané hovory z dnešného popoludnia, ktoré tak tvrdohlavo odignoroval.

Michael mu s povzdychom pomohol nastúpiť do auta. Jeho otec len niečo nezrozumiteľné blabotal a zostávalo mu iba dúfať, že sa mu nepovracia v aute. Doma ho rovno postavil pod sprchu a pustil na neho prúd vody.

„Najskôr sa osprchuj, inak u mňa neostaneš.“

Vrátil sa do kúpeľne práve vo chvíli, keď jeho otec siahal po sivom tričku, ktoré si tam vyzliekla Avery.

„Nie, toto nie.“ Pohotovo sa chopil trička, čo ešte voňalo po nej. „Obleč si toto modré.“

Ukázal na teplákovú súpravu, modré tričko a boxerky s ponožkami, čo mu práve priniesol. Po sprche ho uložil do postele, hoci sa mu protivila predstava, že jeho na mol opitý otec bude spať v posteli, v ktorej ešte nedávno spávala Avery, ale nemal inú možnosť. Nechcel totiž riskovať, že sa v noci zadusí zvratkami a táto izba bola najbližšie k tej jeho. Občas ho príde skontrolovať.

Po nočných kontrolách sa ráno zobudil na buchnutie vchodových dverí, a aj keď okamžite vyskočil z postele, jeho hosť bol už preč. Zasa sa tu raz vyspal a zmizol nevedno kam. Odišiel len v teplákovvej súprave, lebo jeho špinavé oblečenie, čo hodil večer do práčky, bolo ešte mokré. Prehodil ho z práčky do sušičky a nalial do kávovaru vodu.

Bol na smrť unavený, lebo v noci niekoľkokrát vstal skontrolovať ho a potom dlho nevedel zaspať. Potreboval silnú kávu, aby tento deň nejako prežil. Nasypal do odmerky kávové zrná a pri tichom pradení kávovaru čakal na svoju drogu. Bol hladný, no v chladničke toho veľa neostalo. Bude si musieť vystačiť s jablkom.

Teraz by pre niekoľko Averiných lievancov doslova vraždil. Včera si už nestihli vymeniť ani zopár slov. Najskôr počas prestávky sedela s dievčatami pri kúsku čokoládového koláča, čo priniesla ako poďakovanie, a neskôr bol taký blázinec, že sa mu už nenaskytla možnosť porozprávať sa.

Spoliehal sa na to, že ju večer zavezie domov, a ak by sa na neho skutočne usmialo šťastie, možno aj k sebe. Dúfal, že sa budú môcť aspoň chvíľu v pokoji porozprávať. Po tom, čo sa medzi nimi stalo, sa trochu upokojil, prešiel ho

hnev a napätie, čo v sebe už týždne dusil, no aj tak ešte bola medzi nimi obrovská priepasť. Predstava toho, že ju bude musieť preklenúť, ho desila.

Nevedel ju vôbec odhadnúť, čo potvrdilo aj jej správanie počas včerajšieho dopoludnia. Ani vo sne by mu nebolo napadlo, že ho naozaj pobozká. Prekvapila ho. No na druhej strane si bol teraz už celkom istý, že sa jej nehodlá vzdať. Otvoril svoju peňaženku, čo ležala na stole, a znova vybral lístok z čínskeho koláčika.

Miluješ, pretože miluješ. Pre lásku niet dôvodu.

Znova ho vložil späť a chcel peňaženku zatvoriť, keď si uvedomil, že tu vlastne nemá čo robiť. Včera si ju nechal v bunde a bunda visela v predsieni. Jediný pohľad mu prezradil, že chýba päťdesiateurová bankovka. Otec si ju zrejme „požičal“.

Kávovar stíchol a Michael si naliať horúci mok do najväčšej šálky, akú doma mal. Jej vôňa sa okamžite šírila celým prízemím. Tento druh si priniesol z reštaurácie len včera. Objednala ju Avery. Musel uznať, že to bola dobrá voľba. Chutila aj voňala rovnako dobre a stála o tretinu menej ako tá, čo spočiatku objednával on. V týchto veciach sa naozaj vyznala. V zámke zaštrkotal kľúč a domom sa ozvalo zabuchnutie vchodových dverí. Do kuchyne vošiel jeho otec s vreckom pečiva v ruke.

„Michael, už si hore...“ Prekvapene zastal. „Bol som kúpiť nejaké pečivo.“

Položil vrecko na stôl a vedľa neho zvyšné bankovky a mince. Dnes vyzeral oveľa lepšie ako včera, no Michaelovi

neušlo, ako počas posledných rokov, čo neboli v kontakte, zostarol. Videl ho len raz, na dedkovom pohrebe, a vtedy sa vyparil ihneď po obrade. Už dávno ho prestal nenávidieť. Nenávisť ako taká stojí v skutočnosti priveľa energie. To, čo mu urobil, ho bolelo, no časom sa tá rana postupne zahojila. Možno aj preto, že si uvedomil, že svojím počínaním ho uchránil od obrovského omylu. Eva nebola ženou jeho života, hoci v čase, keď s ňou bol, bol o tom skalopevne presvedčený.

Na poschodí mu začal zvoniť mobil, no obával sa, že ak vyjde hore, otec sa znova vyparí.

„Musím skontrolovať, kto to je. Nikam nechod!“

Odpoveďou mu bolo len krátke kývnutie. Vybehol do svojej izby a chvíľu mobil hľadal. Nakoniec ho našiel v posteli.

„Petra? Stalo sa niečo?“

„Michael, nechala som si to celé ešte raz prejsť hlavou a urobila som kalkulácie. Ten Amsterdam jednoducho nemôžeme pustiť! Potrebujem len, aby si na deň-dva prišiel do Amsterdamu podpísať zmluvu a o všetko ostatné sa postarám. Gayer nás odporúča ďalej, máme tu dobré meno. Tejto šance sa jednoducho musíme chytiť!“

„Prrr, Petra, práve som sa zobudil po nie veľmi dlhej noci.“

„Prepáč, ale tlačí nás čas. Ja už som skoro tri hodiny v kancelárii. Musíme to skúsiť! Jednoducho musíme. Viem, že si teraz hlavou inde a že máš momentálne rozrobené súkromné veci, ale som si istá, že ak to necháš plávať, bu-

deš to čoskoro ľutovať. Len deň, najviac dva, a viac sa o ten projekt nemusíš starať. Sľubujem.“

„Dobre. Uvidím, čo sa bude dať robiť. Zavolám ti neskôr.“

„V poriadku. Ale určite sa mi ozvi.“

„Ozvem, môžeš sa spoľahnúť.“

Otca našiel sedieť v treskúcej zime na terase.

„Čo tu vonku robíš?“

Len pokrčil ramenami, akoby na tom vôbec nezáležalo.

„Neviem v tom dome vydržať. Spomienky na to, ako sme spolu vrtali poličky a upevňovali kvetináče, ma pichajú ako ostne. Už minule som tu nemohol vydržať ani o minútu dlhšie.“ Konečne sa k nemu otočil, vstal a prešiel pár krokov späť do kuchyne. „Tak strašne ma mrzí, čo som urobil. Neviem si to odpustiť. Bol som idiot, mal som všetko a zničil som to pre... Prečo vlastne? Ani sám to neviem. Vlastná márnomyseľnosť ma obrala o zvyšky zdravého rozumu.“

Prešiel k oknu a s rukami vo vreckách pokračoval.

„Imponovalo mi, že taká pekná mladá baba, ako bola Eva, o mňa prejavila záujem. Chcel som si dokázať, že ešte nepatrim do starého železa. Jej mladosť a temperament ma doslova pobláznili. Túžil som mať na chvíľu pocit, že s ňou sa dokážem vyhnúť stereotypu, ktorý ma každým dňom ubíjal. Každý deň som si kládol otázku, či toto, čo žijem s tvojou mamou, má byť v mojom živote to posledné, čo ešte dokážem zažiť.“

Michael znova zobral svoju šálku s kávou a oprel sa chrbtom o kuchynský pult. Neprerušoval ho, lebo na tento rozhovor čakal niekoľko rokov a v poslednom čase už strácal

nádej, že sa s otcom o celej tej ošemetnej záležitosti dokážu niekedy porozprávať.

Zvláštne bolo, že vždy, keď si predstavoval, ako k nemu raz príde, vo svojich predstavách vykričal otcovi pekne od srdca všetko, čo si o ňom myslí, a až potom sa mu konečne uľavilo. No teraz nemal vôbec potrebu kričať ani mu proti-rečiť, dokonca ani ho prerušovať. Naopak, po rokoch cítil na počudovanie vo svojej duši pokoj...

„Bol som nespokojný so svojím životom a mrzí ma, že najviac som ublížil tebe a tvojej matke, viem to.“

„A svojej,“ doplnil ho Michael, ani nevedel prečo. „Hej, aj tej. No tá si to, vzhľadom na jej chorobu, našťastie už nepamätá.“

„Miloval si ju?“

Jeho otec šokovane zdvihol pohľad. Tú otázku nečakal.

„Koho? Evu?“

Michael prikývol a on len smutne zavrtel hlavou.

„Miloval som len tvoju matku. A ešte stále milujem. Eva bola jeden veľký omyl v čase mojej osobnej krízy.“

„Vlastne by som ti mal byť vďačný. Keby sa to vtedy nebolo stalo... Pochybujem, že by sme boli spolu šťastní. Naposledy som o nej počul, že tancuje v nejakom poľskom nočnom klube. Kedysi som si myslel, že chceme obaja to isté, no zjavne som sa mýlil,“ prehodil Michael a zasunul si pravú ruku do vrečka. Napadlo mu, že ak otec chodí za babkou, tak zrejme len do jej bytu na prízemí.

„Vieš, že mama vymenila po tvojom odchode stôl v jedálni?“

„Čože? Veď ten stôl miluje. Je to celá jej pýcha.“

Michael prikývol. Tiež dobre vedel, že ten stôl je cenná starožitnosť a jeho matka na ňom lipla.

„Týždeň po tom, ako si odišiel, ho dala zabaliť a uložiť na povalu. Nedokázala sa po tvojom odchode pozerat' na prázdne miesto. Kúpila ako náhradu okrúhly stôl od nejakého dizajnéra. A ja ten stôl tak neznášam.“

Otec pri týchto jeho slovách viditeľne zaťal sánku a vyšiel znova na terasu.

Ak mi odpuštis

KAPITOLA 2

Deň v reštaurácii sa začal hekticky. Hneď ráno za ním prišla majiteľka neďalekej reštaurácie írskeho pubu s prosbou o pomoc. Dnes mala objednanú spoločnosť. Rodinná oslava so šesťdesiatimi hosťami a v noci prasklo vodovodné potrubie.

Prišla Michaela poprosiť, či by tú spoločnosť neprebral. Všetky suroviny a výzdobu mu dá k dispozícii a jej personál pomôže s prípravou jedál aj s obsluhou, ak chce. Nechcela žiadny zisk. Išlo o prominentnú partiu, ktorej hlava rodiny oslavovala šesťdesiatku, príde aj veľa hostí zo zahraničia. Viac ako finančnej ujmy sa bála toho, že príde o svoje dobré meno, a tak Michaela úpenlivo prosila, aby ju neodmietol.

Váhal, čo má urobiť. Bolo to veľmi narýchlo. Obával sa, že nebudú mať dost' času na prípravu a neskôr vypukne chaos, dôsledkom ktorého môže utrieť dobré meno jeho reštaurácie. Bol to risk a keďže mal momentálne plnú hlavu svojich ostatných starostí, nebol tomu plánu veľmi naklonený, aj keď z ľudského a v podstate aj susedského hľadiska by pomohol rád.

Vyžiadal si hodinu na rozmyslenie a čakal, kým sa objaví Avery. Práve, keď vchádzala do dverí, zazvonil mu vo vrec-

ku mobil a na displeji blikalo Petrino meno, no teraz na ňu naozaj nemal čas. Zamietol hovor a hneď Avery zavolať do svojej kancelárie. Len čo za ňou zatvoril dvere, strhol ju do náručia a pobožkal ju na čelo. Rád by si bol zobral viac, no opatrnosť ho nabádala nepokaziť to, čo si doteraz tak ťažko vybojoval. A naozaj, Avery sa mu opatrne vyslobodila z náručia a odstúpila od neho. Vyhýbala sa aj jeho pohľadu.

Vedel, že s ňou mal hovoriť už včera, no bol taký za-neprázdnenny otcom, že už na to nemal čas. Nedostal sa k tomu, hoci veľmi dobre vedel, že ak s ňou nebude hovoriť a poskytne jej čas na premýšľanie, zasa sa stiahne do svojej ulity.

„Neodháňaj ma od seba... Viem, mal som ti zavolať, ale všetko sa na mňa sype. Nič nestíham...“ Jeho slová podčiarklo ďalšie náhlivé zvonenie telefónu.

Opäť Petra. Vedel, že mu nedá pokoj, pokým s ňou nebude hovoriť, a tak hovor prijal.

„Ahoj, Petra. Prepáč, že som ťa zrušil, ale momentálne mám toho naozaj veľa.“

Avery prešla popri ňom k dverám. Rozhodla sa, že mu pri telefonovaní poskytne súkromie, keďže išlo o veci, do ktorých ju nič nebolo. Položila ruku na kľučku, no jedným krokom jej zahatal cestu. Vzal jej ruku z kľučky do dlane a pevne ju stisol.

Stál tak blízko, že počula každé Petrino slovo. Hovorila o nejakom súrnom obchode v Amsterdame. Upozorňovala ho na to, že ak do dvoch dní nepodpíše zmluvu, celý obchod padne. Michael hovoril s Petrou, ale hľadel pritom na ňu.

„Petra, teraz je ten najnevhodnejší čas na to, aby som opustil Frankfurt. Práve sa chystám s Avery prebrať nejaké veľmi dôležité veci.“

„Čože? Tak už si...“

„Hovorím, že je práve pri mne,“ skočil jej pohotovo do reči.

„Rozumiem. Ale, Michael, mohol by si zajtra priletieť ranným lietadlom a pozajtra večer sa vrátiť do Frankfurtu. A všetko by bolo vybavené. Mysli na to, koľko stratíš, ak to necháš plávať.“

Michael váhal, no Avery pochopila, že ide o veľa. Chcela mu pomôcť. Bola mu to dlžná. Okrem toho, jeden či dva dni, keď nebude stále v jeho prítomnosti, prečistia hlavu aj jej. Odstup im obom môže len pomôcť. Tým jediným si bola istá. Stisla mu súhlasne ruku, ktorou ešte stále zvieral tú jej, a prikývla, aby pochopil, že má súhlasiť. Rezignovane si vzdychol.

„Dobre, Petra. Vyhrala si. Kúp mi letenku a pošli mi ju aj so všetkými pokynmi mailom. A urýchlí všetko, čo sa dá. Chcem byť naozaj čo najskôr späť vo Frankfurte.“

Ešte len zložil hovor s Petrou, už mu znova zvonil mobil. Avery videla, ako vynervovane prepol telefón do tichého režimu a odložil ho na stôl za svoj chrbát. Zadíval sa na ňu, svaly na jeho tvári sa pomaly uvoľnili a pery sa roztiahli do oslnivého úsmevu.

„Aká veľká je šanca, že si ten včerajšok zopakujeme?“

„Mizivá,“ odvetila drzo, no keď sa k nej nahol, jej hlava sa automaticky posunula smerom k nemu. Roztriasla sa ako